

han ganske særlig søgte at kalde mig frem, vare af den Natur, at det ikke var dem, der gave mig nogen Anledning til at bede om Ordet.

Justitsministeren (Rump): Forinden jeg gaar over til at berøre nogle af de Punkter, hvor der er stillet Forslag om Forandringer i de paa Finanslovforslaget for mit Vedkommende opførte Poster, skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger angaaende enkelte Punkter, som ere fremdragne uden for disse Forslag. Der er for det første Bemærkningen i Betænkningen under Nr. 73 om Ansættelsen af Bestillingsmænd, som ere i en noget fremrykket Alder. Jeg er fuldstændig enig med den ærede Ordfører i, at man ordentligvis ikke bør ansætte Folk, der ere i en fremrykket Alder i slige Stillinger, men jeg vil dog der gerne betone Ordet „ordentligvis“, og jeg tillader mig ogsaa at opfatte Udtalelsen herom her i Betænkningen som gaaende ud paa, at der kan ske Undtagelser. Der siges nemlig, at der i Reglen ikke bør ske saadanne Ansættelser, men ingen Regel er jo uden Undtagelse. Der kan forekomme Tilfælde, hvor man ikke bør undslaa sig for, naar en ældre Mand maatte være særlig kvalificeret til en saadan Post, da at tage ham. Ganske vist er der den Risiko eller den nærliggende Mulighed, at han efter et kortere Aaremaal end ellers kommer og forlanger Understøttelse, men saa er hans Alder ved Ansættelsen jo noget, der kan tages under Overvejelse ved Fastsættelsen af Understøttelsen. I det af den ærede Ordfører anførte Tilfælde, saaledes som han oplyste det, — jeg har ikke Tallene ved Haanden, men jeg tvivler ikke paa, at de ere fuldstændig korrekte — er det en Mand, der i en Alder af 56 Aar er bleven ansat under Hof- og Stadsretten, og som nu i en Alder af 74 Aar søger Understøttelse. Naar Hensyn tages til hans høje Alder og til, at han dog i 18 Aar har udført sin Gerning, turde der imidlertid næppe være Grund til ikke at give ham nogen Understøttelse, fordi Hof- og Stadsretten har antaget ham i en fremrykket Alder. Man vilde dog næppe have nægtet ham en Understøttelse, hvis han havde faaet Pladsen i en Alder af 42 Aar, og saa havde maattet gaa af i en Alder af 60 Aar paa Grund af, at han var svagelig og ikke kunde vedblive. Jeg erkender imidlertid Sætningsens Rigtighed i Almindelighed, og jeg skal, naar Lejlighed gives, henlede de paagældende Avtoritetens Opmærksomhed derpaa — man maa huske paa,

at der her i Reglen er Tale om Poster, der ikke besættes af Ministeriet, men af Bestyrelserne for de paagældende Institutioner. — Jeg skal ikke komme videre ind paa Bemærkningen under Nr. 86. Jeg har i Finansudvalget oplyst, hvad jeg i øvrigt ogsaa maatte ønske, at Statrevisorerne havde vidst, at naar der til Lægen paa Hannæs er beregnet 600 Kr., men kun udbetalt 500 Kr., hænger dette sammen med, at man efter Indholdet af Bevillingerne paa Finansloven er villig til at tilstaa Lægen der 600 Kr. af Statskassen, men paa Betingelse af, at Kommunen giver det samme Beløb. Nu vil imidlertid Kommunen ikke give mere end 500 Kr., og som Følge deraf faar Lægen heller ikke mere af Statskassen. Det, at der staar 600 Kr., har imidlertid den Betydning, at naar Kommunen maatte bestemme sig til at give 100 Kr. til, er der ikke noget til Hinder for, at Lægen ogsaa kan faa 100 Kr. mere af Statskassen. — Tvende ærede Medlemmer have udtalt sig om Bemærkningen under Nr. 89 vedrørende de bakteriologiske Undersøgelstationsstationer. Det er ikke ganske rigtigt, naar den første ærede Taler anførte, at jeg har udtalt mig imod disse Stationer. Jeg har ikke noget imod, at der oprettes bakteriologiske Undersøgelstationsstationer, og kan meget godt erkende, at de kunne være til Gavn. Det er ogsaa bekendt, at dette har været Tilfældet her i Kjøbenhavn, idet de have bidraget til at indskrænke saavel Kommunens som Statskassens Udgifter til de epidemiske Sygdomme. Men efter hvad der blev udtalt under en Konference med Udvalget, var det Mening, at det skulde være Staten, der skulde oprette saadanne bakteriologiske Undersøgelstationsstationer, medens det i Kjøbenhavn er Kommunen, der har gjort det. Det var det, jeg udtalte mig imod som formentlig mindre praktisk. Efterhaanden som der viser sig Trang dertil — og det vil navnlig være Tilfældet i de større Kommuner — ville nok Kommunerne finde deres Regning ved at bære sig ad paa samme Maade, som man har gjort i Kjøbenhavn. Hvis derimod Staten skal gøre det, er man meget udsat for at faa oprettet Stationer, hvor der paa Grund af de smaa Forhold i Virkeligheden ikke er megen Brug for dem, og hvor der ikke vil være tilstrækkeligt at give dem at bestille. Maaske Forholdene kunne udvikle sig saaledes, at Staten tager dette i sin Haand, men foreløbig tror jeg, at det maa være det mest praktiske at blive i det Spor, hvori man